

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 8
Den 25 Feb.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe Walder.

40 årg.
1923

Sackeus frälsning.

Luk. 19: 1—10.

fta har du barn hört talas om, att man kan bli en frälst människa. Kanske du undrat, vad det kan betyda. Nåväl, i texten för i dag få vi reda på den saken, ty den talar just om Sackeus frälsning.

Man kunde tro, att Sackeus var en lycklig man, ty han var mycket rik. Han kunde ju köpa allt möjligt, som han önskade sig. Han hade en bra plats och hade nog mycket att säga till om. Och detta brukar man ju vara nöjd och glad åt. Men Sackeus var ej riktigt glad i hjärtat. Han kunde le med munnen, men kanske, att hjärtat grät. Ser du, sådant är inte ovanligt bland vuxna människor.

Sackeus längtade efter något annat. Längte han ej, vad han längtade efter. Men så fick han höra talas om Jesus, och nu längtade han varje dag, att få se honom. Men det dröjde nog en tid, innan den stora dagen kom. Men den som längtar efter Jesus, får förr eller senare möta honom.

Sackeus söker att få se Jesus. Men som han är en liten man, har han svårt att få se Jesus. Han var dock fast besluten, att han skulle se honom. Och kan du tänka dig, att denne rike och förnämne man springer före folkskaran och klättrar upp i ett träd, som står där vid vägen, där Jesus skall

gå fram. Hade han tänkt på sin värdighet, så hade han ej burit sig så opassande åt. Har man en riktig stark längtan efter Jesus, så bryr man sig ej om vad kamraterna säga. De må skratta hur mycket som helst, man söker Jesus i alla fall. Och den som söker, han finner.

Där går Jesus. Sackeus önskar, att han finge tala med denne ädle man, som går där omgiven av så många. Jesus är så mitt för trädet — och då ser han upp och säger: "Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag gästa i ditt hus." Skändes Sackeus, när alla sågo honom där i trädet?

Nej, han skyndade sig ned och tog emot Jesus med glädje. Tänk, att få välkomna Jesus i sitt hem. Aldrig hade han kunnat tänka sig en sådan ära. Men Jesus hade fått giva honom del av sin kärlek och sin frälsning. Det både såg och hörde man. Han var nu en frälst syndare. Förut hade han gnidit och sparat och lurat och bedragit många. Men hör, vad han säger: "Herre, hälften av mina ägodelar giver jag åt

de fattiga, och om jag utkräft för mycket av någon, så giver jag fyra-dubbelt igen.

Ingen annan än Jesus kan förvandla en girig till en givmild man. Inte är det heller lätt för en person att göra rätt, där man förut handlat orätt. Man brukar skäms för att erkänna sina fel. Men en frälst människa vill gärna göra rätt. Hon blir villig att offra penningar till de fattiga och till Guds sak i världen.

Så fanns det nu i Jeriko en lycklig familj, ty man hade tagit emot Jesus. Vad gjorde det då, att andra människor knorrade och talade hårda och elaka ord? Genom att i tro ta emot Jesus hade han fått erfaras frälsningens kraft och lycka. Människosonen hade kommit för att uppsöka och frälsa det, som var förlorat.

Det är i sanning en stor lycka att vi få ta emot Jesus i våra hjärtan och hem. Vänd dig till honom i tro och bön, och även du får erfaras kraften och glädjen, som gives åt alla frälsta människobarn!

V. Wikholm.

Lille Per och hans marsvin.

Stackars lille Per, han hade varken far, mor eller syskon, ingen människa frågade efter honom.

En fanns dock, som tänkte på honom i kärlek och förbarmande. Vem tror du det var? Jo, det var han, som ej ens låter en liten sparv falla till jorden sin vilja förutan. Då han vårdar sig om en ringa sparv, huru mycket mera gör han det ej om ett fader- och moderlöst barn.

Per hade ej gått i skolan och hade ej fått lära mycket, men han kunde dock något, som du kanske ej kan, han kunde sjunga och kvittra dagen lång. Det hade han lärt sig av sparvarna. Fast han ofta fick både frysa och svälta, kände han sig trygg i känslan av, att Guds öga vakade över honom.

En vän hade ock Per i sin ensamhet, en vän och kamrat, som var honom mycket kär och som han själv rådde om.

Kan du gissa, vad det var för en vän? Jo, det var ett marsvin. Har du sett ett sådant litet djur? Du kan annars titta på det på bilden. Det är en liten gnagare med kort tjock kropp och tjockt huvud.

Per brukade om dagarna gå omkring och förevisa sitt marsvin. Avgiften var frivillig, och ofta nog blev det ingen alls. Stundom hände det, att han med hårda ord kördes bort från den gård, han gått in på. Då hängde Per huvudet och gick bort med långsamma trötta steg.

Ibland omringades han av glada nyfikna barn, som gärna gävo honom en slant för att

få titta på hans lilla djur. Då var Per lycklig och stolt som en prins, ej blott för pängarnas skull utan ock för det intresse, som visades hans fyrfota vän.

Det var dock ett onyttigt och lättjefullt liv, som Per på detta sätt förde. Vad skulle det bliva för karl av en pojke, som bara

järngrind. Och då han ej visste, vad han skulle taga sig till började han leka med marsvinet för att glömma sin hunger. Han släppte ned det på marken och lät det springa omkring, dock ej längre bort än att han kunde hålla det i snöret, som var bundet vid dess hals.

POJKEN MED MARSVINET.

drev omkring på gatorna och ej lärde sig något ordentligt arbete.

Du skall nu få höra, huru hans himmelske Fader tog honom bort från detta onyttiga liv.

En mörk, kulen höstdag kom Per som vanligt gående på gatan med sitt marsvin under armen. Kallt och ruskigt var det, så att båda skakade av köld. Ingen frukost hade de häller fått, så den annars så muntre Per höll rakt på att tappa modet. Ingen hade ens sett på hans marsvin, mycket mindre kastat en slant i hans framsträckta hatt. Per satte sig på trappan utanför kyrkogårdens

Bäst som de lekte så med varandra, kom en stor hund framrusande. Med ett enda språng kastade han sig över marsvinet och högg sina skarpa tänder i dess nacke, utan att bry sig om dess ängsliga pipande eller Pers förtvivalade ångestrop. Först då det lilla marsvinet var stendött, släppte hunden sitt byte och slickade sig förnöjt om munnen, som om han utfört ett riktigt stordåd.

Vi få ej döma hunden, ty han följde sin instinkt och förstod ej bättre, men gruvligt illa handlade hundens ägare, som stod bredvid och hänleende betraktade händelsen. Han

borde i tid lockat hunden till sig och räddat det lilla marsvinet.

Du skulle hava sett den stackars Per. Han grät och snyftade, som om hans lilla hjärta skulle brista. Nu hade han ej mera någon vän i hela vida världen.

Hundens herre stannade ett ögonblick och såg på den gråtande gossen.

Kanske hans samvete förebrådde honom, för hans handlingssätt, men han lyssnade ej till den rösten utan skyndade bort sedan han kastat ett par silverslantar åt Per, liksom om de hade kunnat trösta den stackars övergivne gossen.

Vad skulle nu Per taga sig till? Det visste han ej, och därför grät han ännu häftigare.

"Varför gråter du så, min lille vän?" frågade en mild sorgsen röst invid honom.

Per såg upp, Framför honom stod en ståtlig sorgklädd dam och betraktade honom med vänliga blickar. Även om hon varit klädd i rosenrött, skulle man strax hava sett, att hon bar en tung sorgens börda. Hennes kinder voro bleka och infallna, och de sköna ögonen buro spår av utgjutna tårar.

"Mitt marsvin," snyftade Per, "han har dödat mitt marsvin".

"Ingenting annat," sade den sorgklädda damen med ett matt leende.

Hon tänkte på sin egen sorg, sorgen vid sitt enda lilla barns grav, och därför sade hon "ingenting annat", ty gossen grät ju blott över ett oskäligt djur.

"Det var den enda vän jag ägde", sade Per

och såg förvånad upp på henne. "Den enda".

Nu förstod hon honom, förstod huru stor hans förlust varit, men hon förstod ock huru självisk och otacksam hon varit i sin sorg.

Sitt enda barn hade hon visserligen mistat, men Herren hade givit henne mycket av denna världens goda, och mer än allt, hon var Guds eget barn och ägde hoppet om, att en gång få återse sitt barn hos honom.

Detta hade hon glömt i sin sorg, men nu stod det klart för henne.

Hon stödde sig länge mot kyrkogårdsgrindens och gömde ansiktet i sina händer. När hon åter såg upp, stodo hennes ögon fulla av tårar, men det var ej längre sorgens tårar, utan de kommo från ett hjärta fyllt av tack och lov.

Hon räckte Per sin hand, sägande: "Kom min gosse, Gud har sänt dig i min väg, du skall få ett hem hos mig, och jag skall bliva din moder."

Och Per fick ett gott hem, där han kunde sprida ljus och glädje omkring sig.

Säkert kunde den döde gossen, om han från himlen kunnat se ner till sitt forna hem, glädjas över att hans föräldrar förbarmat sig över den ensamme gossen.

Per fick en god uppfostran och växte upp till en god kristen gosse, som gjorde sina fosterföräldrar glädje.

Så blev förlusten av det lilla marsvinet för honom en vinning, ej blott för tiden utan och för evigheten.

En liten arbetare.

en lille arbetaren heter Karl-Oskar. Han är en pigg femåring, som aldrig har tid att sitta stilla. De små benen röra sig ivrigt hela långa dagen.

Och det är märkvärdigt, vad hans vakna ögon se mycket. Allt skall han också titta på och se efter hurudant det är.

Ett par år har han varje dag sett arbetare, som bygga hus. Och då har han kallat sig arbetare och sökt att vara duktig.

Men som han är för liten att hugga med

yxan och såga med fars stora vedsåg, måste hans pappa gömma yxan och sågen. Annars vill han gärna ha de där verktygen, ty de se så roliga ut. Han påstår nog, att han kan hugga ved, men pappa tror inte det.

När pappa hugger, är han med och får trava veden. Om han då får höra, att han är duktig, glänsa hans ögon av stolthet. Och det syns på tagen, att han nog en dag blir en riktigt duktig arbetare.

Ibland får han en slant av sin pappa. Det är, när han gjort någon tjänst. När det

var marknad häromdagen, fick han en femtioöring av sin pappa. Vad han då var glad! Han skulle köpa en massa goda och trevliga ting på marknaden.

Men när pappa sade, att pengarna inte räckte till en sådan där blå eller röd ballong, blev han nästan ledsen. Men han grät inte.

Nej, det var det inte. Han upplyste, att han på det sättet ville tjäna pengar. Det var ju inte så illa av honom. När han ställt in kärlen på deras plats, fick han 30 öre.

Sen följde han stora syster till marknaden, där han hade mycket roligt. Han köpte också en liten hammare. Men den använde

EN LITEN ARBETARE.

När alla ätit frukost, ville han diska. Han fick vatten i diskbaljan och började arbetet. Ni må tro, att han gjorde det riktigt. Och när han diskat, torkade han alla kärnen. Medan han höll på med disken frågade han sin mamma: "Vet mamma, varför jag diskar?" Ja, det förstod ju mamma, men hon sade, att det var väl för att vara snäll och hjälpa mamma.

han på alla stenar på hemvägen, så den höll ej länge. Arbetaren var för stark och hammaren för klen.

Kanske du är en sådan där liten arbetare också. Då tycker jag om dig. Kanske du känt, när du kommer in ivrig och röd om kinden, att någon ser på dig med glada ögon. Kan du gissa vem det är?

Lycka till, du lille arbetare!

V. Wikholm.

ÖREBRO SÖNDAGSSKOLOR.

Örebro söndagsskolor.

Med 2 plancher.

Örebro Brödraförsamlings söndagsskolor, som vi se på de båda bilderna, hava nyligen firat sitt 60-årsjubileum. Det var för alla, barn och lärare, en stor glädje — och högtidsdag.

Sedan godsägare Almcrantz talat till barnen, uppvaktades söndagsskolan av tre baptistförsamlingars söndagsskolföreståndare och juniorledare, som lyckönskade till jubileet.

Hela dagen firades i glädjens tecken.

Sextio år, huru mycken ädel säd har ej under denna tid utsäts i barnahjärtan. Huru många av de unga hava ej under tiden vunnits för Herren!

Vi prisä Herren för allt, och önska att vår söndagsskola allt fort må få bliva till välsignelse. En hälsning till söndagsskolorna landet runt.

D. Gidoff,

söndagsskolans föreståndare.

Den nya bollen.

Forts. fr. före. n:r.

Han gick långsamt utefter gatan, vek av och gick ner till järnvägsstationen. Där brukade det också ges tillfällen till "skoj". Kalle visste dock, att polisen hade ögonen riktade på honom, så det var väl bäst att vara litet försiktig.

Det var dock som om chokladbitarna brände honom invärtes, och det ville inte gå bra att "skojas".

Han gick hem ovanligt tidigt, vilket kom "moster Greta", fars hushållerska, att fråga, om han var sjuk.

Anej, inte var han väl sjuk inte, men konstigt var det!

Eftersom han nu ändå var hemma, läste han sina läxor, så att han kunde dem följande dag, vilket gjorde, att han fick beröm i stället för stryk i skolan.

Han sneglade på Hjalmar då och då, där denne sprang omkring bland de andra småpojkarne, och han kände sig inte hågad för att var elak en enda gång på hela dagen.

En gång, när han stod och hängde vid väggen och inte rätt visste, vad han skulle ta sig till, kände han en liten han i sin ficka.

Det var Hjalmars. "Du kan få de här, om du vill," sade han, och så kilade han i väg lika kvickt, som när han bjudit på choklad.

När Kalle dök ner med handen i fickan, fann han tre stenkulor, en röd en blå och en gul. Skulle han kasta dem efter pojken. Vad skule han göra med det där småbarnsskräpet?

Nej, han nåndes inte kasta bort dem. Han kramade de hårda kulorna mellan sina fingrar, och det kändes som en stopp i halsen. Han hade åter fått röna en vänlighet, en alldeles oförtjänt vänlighet!

Eftermiddagen förflöt som den föregående. Kalle gick visserligen och drog utefter gatorna som förr men utan att göra ofog, Han kunde inte få Hjalmar ur tankarna, och allt emellanåt kände han efter, att kulorna lågo kvar i fickan.

Några dagar därefter kom Hjalmar och bad honom om hjälp med en snurra, som inte ville gå bra.

"Du, som är stor och duktig, kan väl hjälpa mig," sade han och såg tillitsfullt upp på honom.

Kalle grymtade fram ett otydligt svar men fick med litet finurlighet snurran att gå alldeles utmärkt.

Innan de rätt visste, hur det gått till, voro de två gossarne de allra bästa vänner, och Kalle hade blivit en annan än förr. Ingen behövde vara rädd för honom längre. Små-

pojkar, vilkas plågoande han förut varit, hade nu i honom en säker försvarare. Magisterns rotting kom inte mer i användning för hans räkning, eftersom han kunde läxor-na och inte längre gjorde något ofog vare sig i klassrummet eller på skolgården.

Polisen såg inte heller så misstänksamt efter honom. "Långa Kalle" tänkte visst ändå inte gå i sin fars fotspår och bli en skräck för samhället!

Far och moster Greta slutade också upp att tråta och slå. Varför skulle de göra det, då pojken bar in både vatten och ved och till på köpet började komma hem med några självförtjänade slantar då och då!

Och så köpte Kalle den stora bollen åt Hjalmar en vacker vårdag. Han kände sig

smått generad, både när han köpte och lämnade fram den, men han kunde ändå inte låta bli. Han ville så gärna göra den lille pojken riktigt glad.

Kalle trodde så säkert, att Hjalmar var ett av Gud utsänt bud, som hade hjälpt honom att vika av från den onda och farliga väg han beträtt. Nu ville han så gärna växa upp till en riktigt god man. Visst kommo frestelserna stormande över honom ibland, ty ondskans andemakter släppa ej så lätt sitt tag, men nog gick det väl även för honom att gå den goda vägen, om han ej glömde att hämta kraft hos den, som kan hjälpa i all frestelse och all nöd.

Elin Nordin.

Hjälp i nöden.

Det var en vacker julidag. Solen strålade från en molnfri himmel, fåglarna kvittrade, bina surrade omkring de doftande blommorna, och byns innevånare voro ute på fälten och bärgade hö.

Snickar Karlsson hade gått ut tidigt på morgonen för att slå sin äng. Hans hustru skulle komma efter, då hon skött om kreaturen och givit sina små gossar Erik och Frans sin frukost. Hon hängde också ut till vädring alla sängkläder, som ej dagligen användes.

Hon tog därför sin nyckelknippa, öppnade den stora gammalmodiga ek-kistan, som stod i klädkammaren, tog upp de nya kudarna, filtarna och täckena, och lät gossar-

na bära ut dem på gården. Därpå torkade hon väl kofferten, och lämnade den öppen för att den skulle vädras.

Hennes mening var ock att låsa igen dörren till klädkammaren, så att ej barnen kunde komma in.

När hon hade slutat och skulle gå, ropade hon gossarna till sig.

"Nu Frans och Erik, måste ni snällt stanna hemma och vakta huset," sade hon. "Se väl efter, att kläderna ej falla ner på marken, och glöm inte geten i ladugården. Det finns mycket gräs där borta under björken. Ni kunna ge henne litet i taget."

"Vart skall du gå, mor?" frågade lille Erik.

Forts.

Bibelläsning.

för veckan 26 febr.—4 mars — enligt Svenska Bibelläsningens Förbundets textlista:

26 M. Jes. 62: 8—12. Bereden väg.
27 T. Sak. 9: 9—12. Din konung kommer.

28 O. Jes. 12: 1—6. Israels Helige.
Mars 1 T. Matt. 11: 1—6. Se och vittna.
2 F. Matt. 11: 25—30. Kommen till mig.
3 L. Ps. 8: 1—10. Barn och spenabarn.
4 S. Matt. 21: 1—6. Jesus inrider i Jerusalem.

SÖNDAGSSKOLTEXTER.

Söndagen den 4 mars.

Småbarnsavdelningen.

Konungens räkenskap: Matt. 18: 23—35.
Minnesvers: Matt. 6: 14.

Mellanavdelningen.

Jesus inrider i Jerusalem: Matt. 21: 1—16.
Minnesvers: Luk. 19: 38.

Övre avdelningen.

Domens dag: Joel 2: 1—14.
Minnesvers: Joh. 3: 36.